

ת"פ 46551/12/19 - מדינת ישראל נגד איל מזרחי

בית משפט השלום בירושלים
ת"פ 46551-12-19 מדינת ישראל נ' מזרחי

לפני כבוד השופט אביחי דורון
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

איל מזרחי

הנאשמים

גזר דין

ביום 27.12.20 הודה הנאשם והורשע, במסגרת הסדר טיעון שלא כלל הסכמה עונשית, בכתב אישום מתוקן ממנו עולה כי ביום 14.9.19 תקף הנאשם את אשתו, המתלוננת, וגרם לה חבלה של ממש.

הנאשם אחז בצוואר המתלוננת וגרם לה המטומה בצווארה.

על פי הסדר הטיעון נשלח הנאשם לתסקיר שירות המבחן ולממונה על עבודות השירות. הובהר כי המאשימה עתידה לעתור לעונש של מאסר והסנגור יבקש לבחון אי הרשעת הנאשם.

תסקיר שירות המבחן:

ביום 21.7.21 הוגש תסקיר שבחן את קורות הנאשם ואת העבירה שביצע.

מהתסקיר עולה כי הנאשם, אדם נורמטיבי סך הכל, חזר בתשובה בגיל 30 והצטרף לקהילת חסידי הרב ברלנד עד שהוצא מהחסידות עקב מחלוקות מול הרב לפני כעשור.

הנאשם נישא למתלוננת, אשתו השלישית, לפני כ 16 שנים ולהם 5 ילדים משותפים.

בהתייחס לעבירה בה הודה והורשע, הסביר הנאשם - ובחזית אחידה אשתו, המתלוננת, עימו - כי המתלוננת איבדה

עשתונותיה, בכתה וקיללה, ובניסיון להרגיעה אחז בצווארה.

המתלוננת מסרה לשירות המבחן כי מצבו הנפשי של הנאשם הידרדר עקב כישלון עסקי שהביא לחובות כבדים, עול פרנסת המשפחה הוטל על כתפיה לבדה, היא רצתה להיפרד ממנו אך לא היתה יכולה להביא עצמה לכך ולכן ביטאה רצונה בקללות והזמנת משטרה, זאת אף שהנאשם מעולם לא היה אלים כלפיה, לא היתה מאויימת ממנו ולא חששה כי יפגע בה.

גם בעדותה בפני בית המשפט מסרה המתלוננת כי הנאשם אחז בצווארה על מנת להרחיקה ממנו לאחר שקפצה עליו. עוד מסרה כי התקשרה למשטרה כמניפולציה על הנאשם, וכשהגיעה המשטרה סירבה להגיש תלונה וכי מעולם לא היו ביניהם אירועים כאלו בכל 16 שנות נישואיהם.

שרות המבחן מעריך כי ביקורת שהפנתה המתלוננת לנאשם גרמה לו לתגובה אימפולסיבית אלימה.

שירות המבחן התרשם כי לנאשם אין קווים עברניים באישיותו, תפקודו המשפחתי והתעסוקתי תקין ואולם הוא מתקשה לקחת אחריות על חלקו ביחסים זוגיים ומשליך לרוב על הצד האחר.

בהתחשב בכך, וכן בהיעדר נזק קונקרטי צפוי, נמנע שירות המבחן להמליץ על ביטול הרשעת הנאשם, אך מנגד, והיות שהנאשם הביע מוטיבציה ראשונית לטיפול קבוצתי, המליץ שירות המבחן להטיל על הנאשם צו מבחן ובמקביל לו צו של"צ ומאסר מותנה כעונשים מציבי גבולות.

שירות המבחן הוסיף כי הטלת מאסר בעבודות שירות תפגע בדימויו העצמי של הנאשם אשר רק לפני שנה השתלב באופן מלא בתעסוקה ואף זוכה לשבחים רבים ממעסיקו.

הממונה על עבודות השירות מצא את הנאשם כשיר לבצען.

טיעוני הצדדים:

המאשימה פירטה את עובדות כתב האישום, ביקשה לזהות כערכים מוגנים שנפגעו את זכותה של המתלוננת לביטחון אישי, שלמות גופה, כבודה ושלוות נפשה.

המאשימה ביקשה לקבוע את מתחם הענישה בין 8-18 חודשי מאסר וצירפה פסיקה לעתירתה. ציטטה מתסקיר שירות המבחן את החלקים החיוביים בו כמו גם את צמצום האחריות שדובר בו וביקשה לדחות את ההמלצה העונשית של שירות המבחן בהיותה חורגת משמעותית ממדיניות הענישה הנוהגת, קל וחומר כשהנאשם לא עבר הליך שיקומי שהוא זקוק לו.

בהיותו נעדר עבר פלילי ביקשה המאשימה למקם את הנאשם בתחתית מתחם הענישה ולהטיל עליו עונשים נלווים.

הסנגור, אף הוא, תיאר את הודאתו של הנאשם ככזו שבאה בלב ולב, הנאשם לקח אחריות "כיוון שלא רצה לגרור את העניין הזה". הסנגור הדגיש בדבריו את היותו של הנאשם אדם נורמטיבי שעיסקו קרס בעבר, ומשם נבע המשבר שכתוצאה ממנו הוגש כתב אישום נגד הנאשם בסופו של דבר.

הסנגור תאר גם את התאוששותו של הנאשם העובד היטב כיום ומפרנס את משפחתו ועתר לקבל בסופו של יום את המלצת שירות המבחן לעונש, ואף להימנע מהרשעת הנאשם.

הנאשם עצמו, בדבריו, העיד כי אלימות אינה חלק מאופיו, הודאתו נועדה לחסוך את הדין המשפטי הארוך, הוא יוצא יחידה צבאית שעבר מלחמות, הילדים מצטיינים בלימודיהם והמשפחה נורמטיבית.

עוד מסר כי הוא מבין את התפרצותה של המתלוננת על רקע הלחץ הגדול שהיתה נתונה בו נוכח הפסדיו הכספיים הגדולים, וביקש כי עתה, שהמשפחה עלתה חזרה על דרך המלך, יתחשב בית המשפט ויאפשר לנאשם ולמשפחה כולה "להמשיך את החיים כמו שצריך".

דין והכרעה:

עובדות כתב האישום המתוקן שהנאשם הודה בו מתארות עוד מקרה של אלימות במשפחה. הנאשם "אחז בצוואר" המתלוננת והותיר עליו סימני המטומה, ואולם העובדות שותקות, גם לפני התיקון, ביחס לסיבה ולמסובב לאירוע זה.

מוסכם - עם זאת - כי מדובר באירוע יחיד שאירע בין בני הזוג, עוד מוסכם כי לנאשם אין עבר פלילי כלל.

הרטוריקה המשפטית (שלא לומר הציבורית) המאפיינת עבירות של אלימות במשפחה מחייבת החמרה בענישה כביטוי לתחושות רבות:

- ההסלמה באלימות במשפחה בשנים האחרונות, לרבות המקרים בהם הסתיימה האלימות (הפיזית או הנפשית) ברצח נשים, והזעקה הציבורית המבקשת למצוא פתרונות דחופים, לרבות החמרה בענישה - הן לצורך חיזוק ההרתעה הציבורית והן כביטוי לגמול ההולם לאלימות זו, על רקע השיקולים הנוספים.
- יחסי הכוחות הפיזיים שברגיל "אינם שווים" בין הגבר לאישה.
- הפערים התרבותיים בחברה הישראלית אשר בחלק מהמקרים מבטאים הכשר לאלימות במשפחה כדרך "לגיטימית" לפתרון סכסוכים, עקב מעמדה הנמוך יותר, לכאורה, של האישה מול זה של הגבר, והצורך לשמור ולחזק את השוויון בין המינים, בין היתר, בעקירת תופעת האלימות הביתית נגד נשים. (גם ההיפך, כמובן, קורה לפעמים, אך הוא ודאי אינו מוגדר כ"תופעה").

· זיהוי הבית כ"מקום בטוח" עבור האישה (ש"ביתה הוא מבצרה") ולכן - התייחסות מחמירה לשלילת ביטחון זה ("אתה אף פעם לא יודע מה קורה מאחורי הדלת הסגורה").

בכללותם, אלו הם גם הערכים המוגנים שנפגעו במעשיו של הנאשם. דא עקא שעל פי עובדות כתב האישום המתוקן, בנסיבות האירוע כפי שהן עולות גם מהתסקיר ומדברי המתלוננת, **הפגיעה בערכים המוגנים היתה מצומצמת**, ודאי כאשר מקרה זה אינו מאפיין את הנאשם הנעדר עבר פלילי, קל וחומר את יחסיו ארוכי השנים עם המתלוננת.

העובדה, שנאמרה מעט בתסקיר שירות המבחן, כי "הנאשם התקשה בביסוס מערכות יחסים יציבות המבוססות על הדדיות", אינה מלמדת כלל על מאפיינים אלימים אצל הנאשם, וגם התרשמות שירות המבחן כי "במצבים בהם חש הנאשם פגיעה בדימויו העצמי (ככל שהיא נכונה) עלול הנאשם לפעול באימפולסיביות תוך נקיטת אלימות..." מבוססת, ככל הנראה, רק על המקרה המתואר בכתב האישום.

ניתוח זה, והפגיעה המצומצמת כאמור בערכים המוגנים, מובילים למסקנה כי עם כל הרצינות בה יש להתייחס לתופעת האלימות במשפחה, ובעיקר המגמה להחמיר בעונשם של גברים אלימים או מכים, ישנם מקרים, והמקרה לפניי מסתמן כאחד מהם, בהם אין חובה להטיל עונש מאסר, ולו בעבודות שירות, על מנת לקיים את מצוות הגמול וההלימה, ולכן גם ניתן לקבוע מתחם ענישה שתחילתו במאסר על תנאי וסופו במאסר של ממש או בעבודות שירות.

גם הפסיקה הנוהגת הכירה בכך, ר' לדוגמה ת"פ 4052-10-17 + 64443-05-18 (רמלה) מ"י נ' חורוש, בו מצוטטים מקרים רבים, חלקם חמורים יותר מזה לפניי, בהם נקבע מתחם ענישה שתחילתו במאסר על תנאי.

גם מבלי להזדקק לפסיקה תומכת, אך הגיוני הוא שגם בתווך של החמרה מכוונת בעבירות אלימות במשפחה יהיו מקרים שההחמרה לא תחול עליהם. אין "כלל ברזל" שכל אלימות במשפחה דינה - ודאי כעבירה ראשונה - מאסר, ולו בעבודות שירות.

דומני שהמקרה דנן מכוון למתחם ענישה שתחילתו במאסר על תנאי וסופו במאסר קצר בעבודות שירות.

דומני שנוכח נסיבות המקרה ובעיקר נסיבות הנאשם - יש למקמו בתחתית המתחם.

ובעיקר דומני שהתוצאה המדויקת ביותר, כך לפחות בעיניי, היא המלצת שירות המבחן, הנותנת ביטוי גם להרתעה, גם לגמול, גם להצבת הגבולות וגם לצורך במעקב לאורך זמן.

לא מצאתי לנכון לקבל את עתירת הסנגור לביטול הרשעת הנאשם, הן מהסיבות המנויות בתסקיר שירות המבחן והן בהיעדר נזק קונקרטי שייגרם לנאשם, תנאי לאי הרשעה לפי "הלכת תמר כתב".

אני מקבל אפוא את המלצת שירות המבחן כלשונה וגוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. מוטל בזאת צו מבחן למשך שנה על הנאשם, במהלכו ישולב הנאשם בקבוצה פסיכו חינוכית בתחום האלימות, ומודע לנאשם כי אם לא ישתף פעולה עם צו המבחן יוכל בית המשפט להפקיע אותו ולגזור עונש אחר תמורתו.
- ב. אני גוזר על הנאשם מאסר למשך 4 חודשים אותו לא ירצה אלא אם יעבור בתוך 3 שנים מהיום כל עבירת אלימות כלפי בת זוג או בן משפחה לפי חוק העונשין, לרבות איומים.
- ג. ניתן בזאת צו של"צ למשך 120 שעות. שירות המבחן יגיש תכנית של"צ בתוך 45 ימים מהיום.
- ד. אני מחייב את הנאשם להצהיר כי אם יעבור את העבירה בה הורשע לפני בתוך שנה מהיום ישלם סך 5000 ₪. יסרב להצהיר - יאסר למשך 10 ימים. הצהרת הנאשם נרשמה לפניי.

המזכירות תעביר העתק גזר הדין לשירות המבחן.

זכות ערעור תוך 45 ימים לבית המשפט המחוזי.

ניתן היום, ז' כסלו תשפ"ב, 11 נובמבר 2021, בהעדר הצדדים.

חתימה